

KRONIEK VAN DE STICHTING GESLACHT MEES

Aankomst van de familie Dutilh-Mees in de haven
van Rotterdam met de "JUNO"
d.d. 16 - 08 - 2003

VAN DE REDACTIE

Vóór u ligt het gloednieuwe nummer van de Kroniek van de Stichting Geslacht Mees. Uw trouwe informant, die u, waar u ter wereld ook woont, op de hoogte houdt van het wel en wee van de Familie Mees.

Kleurrijk blauw, heeft de redactiecommissie toegevoegd aan dit blad van een kleurrijke familie. U treft een vernieuwde indeling aan in de kroniek met steeds terugkerende vaste onderdelen. Zo zal er jaarlijks een pennevrucht te lezen zijn van een bestuurslid, die u over allerlei bestuurlijke zaken informeert zoals, familiebijeenkomsten, statutenwijzigingen, financiële zaken enzovoort.

Het onderdeel 'Buitenlandse Zaken' bericht over familieleden in den vreemde. Dit jaar belicht Quirijn Mees, zoon van Henk en Machteld Mees, zijn leven in Down Under.

De sportieve Mees krijgt ook ruimschoots aandacht in dit nummer. Zo beschrijft Valentijn Mees zijn bloedstollende belevenissen tijdens zijn berenjacht in Canada.

De foto op de cover toont de familie Dutilh-Mees uit Rotterdam, die met hun gezin een jaar lang hebben gezeild over de wereldzeeën. Hun schip 'Juno' bracht hun weer veilig thuis in de Rotterdamse haven. In de kroniek van 2003 werd al geschreven over het eerste deel van hun reis. Het uitgebreide artikel in deze kroniek vertelt over het tweede deel en de aankomst in Rotterdam, van de mooiste reis van hun leven.

Voor wat hoort wat. Dat is de gedachte achter de uitreiking van de Mezenbeker. De Mezenbeker wordt toegekend aan die Mees, die uitzonderlijke prestaties heeft verricht op cultureel of maatschappelijk gebied. Tijdens de borrel op de Grote Familiedag in de Westerbouwing te Oosterbeek, werd door de voorzitter van onze Stichting, Madeline ter Horst-Mees, de beker onder luid applaus overhandigd aan Reinild Mees.

In dit artikel leest u over haar interessante loopbaan en de successen die zij geboekt heeft.

Het hoogtepunt van 2003 was voor onze Stichting wel de Grote Familiedag in de Westerbouwing te Oosterbeek. De uiterst zorgvuldig voorbereide familiedag was in alle opzichten een topper te noemen. Werkelijk voor alle leeftijden, van krasse knarren, oudere jongeren, sportieve pubers, kleuters en peuters was het buitengewoon gezellig en geanimeerd. Wat is er leuker dan met een onbekend familielid giraffen te aaien of aan een klimmuur te bengelen? Het bestuur kreeg dan ook alle lof toegezwaaid en kan tevreden terugkijken op een geslaagd evenement. Een uitgebreid verslag met impressies en foto's treft u verderop in de kroniek aan.

En last but not least: De familie Mees gaat digitaal!

Het moest er maar eens van komen dacht de redactiecommissie. Een experiment, dat wel. Zou er behoefte zijn bij de familieleden om via de digitale snelweg familie zaken te updaten? Zouden familieleden leuke, interessante informatie kunnen toevoegen aan de site via de websitebeheerder? U kunt het binnenkort allemaal zien op www.familiemees.com.

Actuele en informatieve zaken zullen de boventoon voeren op deze familiesite. Een fotogallerie van de familieleden en een up to date adressenbestand zullen er op staan.

Uw inbreng is van groot belang. Heeft u mooie foto's, een spannend verhaal of gewoon uw emailadres, mail het naar het redactieadres:

hbm.cordemeyer@planet.nl

U ziet, de nieuwe redactiecommissie heeft het afgelopen jaar niet stil gezeten en is met recht een klein beetje trots op dit eerste nummer. Wij wensen u veel leesplezier toe. ■

colofon

nummer 53, september 2004

BESTUUR EN COMMISSIES

Bestuur:

Madeline ter Horst-Mees, voorzitter
Keizersgracht 68, 1015 CS Amsterdam
Roland Mees, vice-voorzitter
Aalscholver 127, 3972 RL Driebergen
Heleen de Groot-Mees, secretaris
Esdoornlaan 9, 3768 BE Soest
Jeroen Dorhout Mees, penningmeester
Gemini 63, 3769 KN Soesterberg

Adviseur van het Bestuur:

Henk Mees, Essenlaan 6, 3062 NM Rotterdam

Redactiecommissie:

Marlies Cordemeyer-Dorhout Mees
Edsard Mees
Ludo Mees
Madeline ter Horst-Mees

Redactieadres:

Parnassialaan 23, 2116 TN Bentveld
The Netherlands
Tel: 023-5248389 Fax: 023-5514045
Email: hbm.cordemeyer@planet.nl
www.familiemees.com

Commissie voor de Genealogie:

Hans Mees, Westerlookade 8, 2271 GA Voorburg
Henk Mees, Essenlaan 6, 3062 NM Rotterdam

Betalingen:

MeesPierson NV 25.50.50.593
t.n.v. Stichting Geslacht Mees te Rotterdam
Postbank 3792324
t.n.v. Stichting Geslacht Mees te Soesterberg

Stichting Van der Dussen van Beëftingfonds:

Bestuur:

Madelon van Ruyven-Mees, voorzitter 070-3281369
Roland Mees, penningmeester 034-3517464
Philippine Mees, secretaris 023-5313105
Roderick Mees 020-4636906
Mieke Degenkamp-Mees 070-3877988

De Stichting Van der Dussen van Beëftingfonds beheert een fonds ten behoeve van Mezen en hun naaste familieleden, die om welke reden dan ook, financiële steun nodig hebben. Dit kan variëren Van een maandelijks bijdrage in levensonderhoud tot het betalen van collegegeld en het verstrekken van leningen aan startende, ondernemende Mezen. Het fonds doet hierbij een oproep aan Mezen die financiële steun willen aanvragen in de vorm van een eenmalige of periodieke uitkering, tegemoetkoming kosten levensonderhoud, aanvulling medische voorzieningen, hulp bij studie of een bepaald onderzoek of project. U kunt contact opnemen met één van bovengenoemde bestuursleden.

Bestellingen:

Nederlands Patriciaat 1983
CD van Lola Mees (viool)
Mezendas
Mezenborden
Informatie bij de secretaris van het bestuur.

Drukkerij:

Heemsteedsche Drukkerij H. van Assema
Heemstede

VAN HET BESTUUR

Het is mij een waar genoegen, ja zelfs een eer, om in deze eerste Kroniek-nieuwe-stijl een bestuursbijdrage te geven. Op onze bestuursvergadering verscheen een afvaardiging van de nieuwe Kroniekcommissie met dermate veel enthousiasme en goede ideeën, dat wij met groot vertrouwen het groene licht gaven voor de nieuwe opzet. Inmiddels is het blad verschenen en zijn we benieuwd naar de reacties. Wellicht moeten we nog wat kinderziektes overwinnen, maar de ervaring leert dat die meestal de weg vrijmaken voor een periode van gezonde ontwikkeling. Daar gaan we nu maar vanuit!

Niet alleen de kroniekcommissie is van samenstelling veranderd, ook het bestuur.

Ieder die op de Familiedag was, heeft meebeleefd hoe we afscheid hebben genomen van Henk, voorzitter en drijvende kracht achter de hele Stichting, Peter, secretaris gedurende lange jaren, en Hans Dorhout Mees, de penningmeester die o.a. de Spaarpot voor de familiedag heeft bedacht. We hebben gememoreerd met hoeveel zorg zij hebben gewerkt aan het in stand houden van onze stichting. Henk heeft met name het enorme werk gedaan om het archief te documenteren en onder te brengen in het Rotterdamse Gemeentearchief. Gelukkig blijft hij ons als adviseur bijstaan met raad en daad.

Op 29 januari 2004 kwamen wij in onze nieuwe samenstelling bij elkaar. Jeroen Dorhout Mees trad voor het eerst aan als penningmeester. Hij is de opvolger van (zijn Oom) Hans die helaas verstek moest laten gaan op wat zijn laatste vergadering zou zijn. Wij zijn heel blij dat Jeroen ons komt bijstaan in deze belangrijke functie. Zijn verzoek om Uw jaarlijkse bijdrage aan de kas en de spaarpot zal U hopelijk niet zijn ontgaan.

Het werd een echte kennismakingsbijeenkomst: Naast het formele bestuur (Heleen de Groot-Mees, secretaris, Jeroen DM, penningmeester, Roland Mees, vice-voorzitter en ondergetekende, voorzitter) kwam Hans Mees uit Voorburg die al jaren de commissie voor de genealogie bemant en daarnaast het hele adressenbestand beheert. Het was heel leuk en nuttig dat de nieuwe kroniekredactieleden Marlies Cordemeyer-Dorhout Mees en Ludo Mees met Hans in contact kwamen, want bij hen bleken allerlei gelijke plannen en ideeën te leven. Vooral de termen *digitaliseren* en *website* werden veelvuldig gebruikt.

Wij zijn soms zo ver familie van elkaar, dat het helemaal niet vanzelf spreekt dat je elkaar kent. Op de grote stambomen die Henk op de familiedag had opgehangen, konden we dat weer eens goed zien.

Een punt van gezamenlijke zorg is het vergaren van de familieberichten. Onze indruk is dat Henk alle berichten "uit de lucht plukte", altijd precies wist wie wanneer en waar zou trouwen, overlijden of geboren worden. Wij zijn helaas niet zo helderziend en doen een beroep op U allen om de berichten aan ons door te geven, bij de redactie, bij Hans in Voorburg, en/of

bij het bestuur. Als U uit Uw familiekring nieuws hebt dat misschien niet direct door de trouwlustigen, kersverse ouders, of bedroefde familieleden naar de stichting is gestuurd, dan ontvangen wij daar graag bericht van. Liever dubbel dan vergeten.

Onze stichting heeft een tamelijk uitgebreide schilderijencollectie, jarenlang beheerd door Peter, onze voormalige secretaris, toen door Henk en vanaf binnenkort door Joost, zoon van Serus, uit Rotterdam. In een volgende kroniek zullen we daar meer aandacht aan schenken.

Aan het eind van onze vergadering meldde Roland ons, dat hij helaas heeft moeten besluiten ons bestuur aan het einde van dit jaar te verlaten. Zijn gezinssituatie laat te weinig ruimte voor extra verplichtingen. Hoewel wij Roland zeer zullen missen, hebben wij alle begrip voor zijn beslissing en zullen wij op zoek gaan naar een opvolger. Goede suggesties zijn altijd welkom.

Als laatste heb ik nog een oproep met betrekking tot de "Mezenartikelen". De bodem van de voorraad is in zicht. Wie heeft er een goed idee over nieuwe, grappige, mooie of leuke kaartjes, handdoeken of brillenhoezen? Dassen zijn er nog genoeg en kan ik

iedereen die er een hebben wil toesturen. (€ 14,- incl. porto)

Tot zover de bestuursinformatie. Ik wens de redactie veel geluk met de eerste bevalling en U een gezellig uurtje met deze gloednieuwe kroniek.

Namens het bestuur,
Madeline ter Horst-Mees

deelnemers familiedag zondag 18 mei 2003 Westerbouw Arnhem

Marie Louise Wentges-Oegstgeest • Christine Wentges-Oegstgeest • Helen Mees-De Stuurs Den Haag • Annelie Mees-Lubberman Bornieus/Frankrijk • Lucas Mees Bornieus/Frankrijk • Barbara Mees Loenen a/d Vecht • Ralph Sakkers Loenen a/d Vecht • Isabel Sakkers Loenen a/d Vecht • Alexine Sakkers Loenen a/d Vecht • Michiel ter Horst-Amsterdam • Madeline ter Horst-Amsterdam • Hester ter Horst-Amsterdam • Alexia ter Horst-Amsterdam • Roland Mees Driebergen • Ariane Mees Driebergen • Christine Mees Driebergen • Eva Mees-Christeller Driebergen • Jan van der Heeven • Marlies Cordemeyer-Dorhout Mees Dinther • Herbert Cordemeyer-Bentveld • Reinier Bentveld • Roeland Bentveld • Diederick Bentveld • Peter Mees Doorn • Emma Mees- Kortenbout van der Suijs Doorn • Heleen de Groot-Mees Soest • Jan de Groot Soest • Jasper Soest • Jeroen Soest • Winnie van Oorschot-Dorhout Mees Dinther • Daan van Oorschot-Dinther • Florentine van Oorschot-Dinther • Roland Dorhout Mees Amsterdam • Sophie de Bruin Kops Amsterdam • Kim Amsterdam • Ole Amsterdam • Louis Dorhout Mees Velp • Netty Mees-van Calsteren Den Haag • Nathalie Mees Den Haag • Wouter Mees Santpoort • Dora Mees-Mees Santpoort • Antoinette Goslings-Mees Oegstgeest • Bernard Goslings Oegstgeest • Philip Mees Canada • Reinild Mees Amsterdam • Philip Galavazi Amsterdam • Quirine Galavazi Amsterdam • Hendrik Willem Ating-Mees Chelmsford/Essex • Mary Ating-Mees Chelmsford/Essex • Jenny Sas-Mees Haarlem • Joke E. Mannan-Sas Haarlem • Hans Vogel Hollandsche Rading • Joke Vogel-Peters Hollandsche Rading • Johan Vogel Hollandsche Rading • Hans Dorhout Mees-Helmond • Margot Dorhout Mees-Lexy Helmond • Alexander Mees Amsterdam • Wouter Hulshof Doorwerth • Willemien Hulshof-Mees Doorwerth • Juuk Hulshof Doorwerth • Mearlie Hulshof Doorwerth • Plen Hulshof Doorwerth • Anneke Mees Neusenstamm/Duitsland • Louisa Salger Neusenstamm/Duitsland • Henk Mees Rotterdam • Machiel Mees Rotterdam • Martine Mees Amsterdam • Mans Mees Capelle a/d Yssel • Joop Mees-Ruys Capelle a/d Yssel • Ludo Mees Vught • Maureen Mees Vught • Reinout Mees Vught • Anna Mees Vught • Carlien Pot-Mees Warmond • Saskia Pot-Mees Warmond • Victorine Pot-Warmond • Wim Pot-Warmond • Joke Plamont-Wijchen • Philippine Mees Haarlem • Lydia Staab-Mees Den Haag • Madelon van Ruijven-Mees Den Haag • Lex van Ruijven Den Haag • Jeroen Dorhout Mees • Gerla Dorhout Mees • Sybrand Dorhout Mees • Sophie Dorhout Mees Soesterbeek • Lola Mees Oosterbeek • Yolanda Tarraab-Mees Mexico-stad ■

GROTE FAMILIEDAG 18 MEI 2003

Het bestuur van onze familie had wederom een uitstekende locatie uitgezocht voor het vieren van de grote familiedag die eens in de paar jaar wordt georganiseerd. De Westerbouwing, met zijn schitterende uitzicht over de Rijn, vormde het decor waar rond de klok van 11 uur iedereen, jong en oud door elkaar, werd verwelkomd met koffie en cake en Voorzitter Madeline de aanwezigen welkom heette. Een kleine honderd Mezen hadden hun zondag al lang van te voren vrijgehouden om de tocht naar Arnhem en omstreken te maken. Helemaal uit Mexico stad mochten we Yolande en Jacobo Tarrab-Mees verwelkomen die zeg maar "onze familie overzee" vertegenwoordigden. Inmiddels hebben vele Mezen zich

oorlogsmuseum 'Klein Hartensteyn'

verspreid over onze aardbol (zie ook verder in deze kroniek) en op zo'n dag als deze is het erg leuk als er ook een aantal "buitenlanders" aanwezig zijn. Verder konden we ook familieleden begroeten die voor het eerst een grote familiedag gingen meemaken (voor alles is een eerste keer..). Zo ontving het bestuur een zeer enthousiaste reactie na afloop van de familie Hulshof-Mees uit Doorwerth die genoten hadden van het programma en vele "nieuwe" familieleden hadden ontmoet.

Het programma zat goed in elkaar en er was terdege rekening gehouden met niet alleen de talloze jonge tot zeer jonge familieleden die aanwezig waren maar ook met de oudere Mezen. Na een korte lunch mocht men zich opmaken voor het actieve gedeelte van de dag waarbij men kon kiezen uit maar liefst vier attracties. Een bezoek aan Burger's Zoo, het beroemde oude dierenpark net buiten Arnhem, bleek zeer populair. Daarnaast waaierde men uit naar het Openlucht Museum (een "evergreen" onder onze vele musea) en naar Klein Hartensteyn, een klein doch bijzonder oorlogsmuseum gelegen vlak bij de Westerbouwing waarin de herinnering aan de Slag om Arnhem levend wordt gehouden. Voor de zeer actieven bestond er tenslotte nog de mogelijkheid om te gaan klimmen (met "abseilen" voor de waaghalzen) in het heuvelachtige gebied rond de Westerbouwing. Het vervoer naar de attracties liep op rolletjes en het blijft toch weer een aparte ervaring om met je familie in de bus te

zitten.

Na terugkomst wachtte de thee op het terras buiten de Westerbouwing waar het inmiddels aange-naam vertoeven was nu de dreigende donkere lucht van de morgen plaats had gemaakt voor een waterig middag zonnetje. Dat was ook het moment dat Madeline wederom

Madeline ter Horst-Mees

het woord nam en zich richtte to nicht Reinhild die dit maal de eer te beurt viel om de Mezenbeker in ontvangst te nemen. Verderop in deze kroniek kunt U lezen wat Reinhild allemaal heeft gepresteerd op het muzikale vlak en waarom zij deze onderscheiding -en dat is het!- dik verdiend heeft!

Inmiddels was de thee geruisloos vervangen door alcoholische versnaperingen en kon de borrel zich geanimeerd voortzetten onder de hoede van een heus zigeunerorkest van eigen bodem onder leiding van neef Roland. De borrel vormt altijd een uitstekend medium voor integratie en ook nu weer bleek eens te meer dat wij als familie nog lang niet uitgepraat zijn. Het daaropvolgende diner bleek van uitstekende kwaliteit waarbij gezeten aan verschillende tafels men zonder omhaal de conversatie kon voortzetten. Zo liep deze geslaagde dag langzaam naar zijn einde toe. Tijdens het diner werd het bestuur bedankt onder meer door Henk die kort tevoren na vele jaren de voorzittersshamer had overgedragen aan Madeline.

Roland, Madeline, Martine en Heleen

Het liep alweer bij achten toen een ieder voldaan huiswaarts keerde. Bestuur, zeer bedankt, het was weer prachtig! Nu maar vast weer gaan plannen voor de volgende Grote Dag! ■

vervolg grote familiedag

MIJMERINGEN VAN EEN OUD-VOORZITTER

Mijn voorganger als voorzitter was Philip Mees en diens voorganger was Mr.W.C. Mees.

Het moet eind 40-er, begin 50-er jaren zijn geweest dat ik voor het eerst een "familiedag" bijwoonde. Deze speelde zich af in de kantine van het bankgebouw van R. Mees & Zoonen aan de Blaak nr.10.

De dag was goed bezocht, de kantine (een aangebouwd noodgebouw) zat vol en... het was zomer en erg warm. De voorzitter- een bekend deskundige in de genealogie van onze familie en derhalve wat oneerbiedig ook wel "dooie Willem" genoemd omdat hij zich voor de gestorven voorouders interesseerde – hield een lezing voor ons.

Het ging over het beleg van Haarlem-in de 80-jarige oorlog met Spanje (1568-1648)-waarbij een familielid het leven zou hebben gelaten. De voorzitter formuleerde heel zorgvuldig, langzaam en vooral wat eentonig. Dat had tot gevolg, dat de aanwezigen in de steeds warmer wordende kantine steeds grotere problemen kregen met dichtvallende oogleden. De lezing duurde ongeveer 1½ uur en eindigde met de nogal verrassende conclusie dat de persoon, die zou zijn omgekomen bij het beleg geen "Mees" was maar een aangetrouwd familielid.

De aanwezigen haalden opgelucht adem, ontwaakten (waar dat nodig was) en troffen elkaar bij de thee bij Jacob Mees aan de Westzeedijk. Er bestaat nog een fraaie foto van de aanwezigen, verzameld onder een grote boom in de prachtige tuin. Het laatste kan echter ook een andere familiedag geweest zijn. Dat heb je als je je probeert te herinneren wat een halve eeuw geleden gebeurde.

R.S.H. Mees ■

Machteld Mees en Yolanda Tarrab-Mees Ralph Sakkers en dochter Isabel

FAMILIEBERICHTEN

Geboren:

Amsterdam, 1 mei 2003. Daantje Frederica Mees. Dochter van Roderick BFzn Mees en Sanne Bakker (R13-16-1, NP357).

Amsterdam, 27 januari 2004. Milou Lucia Noor Goslings, dochter van Johan Carel MAzn Goslings en Karin van Gilst (R11-18, NP357)

Amsterdam, 7 juli 2004. Willemijn Mees, dochter van Roderick BFzn Mees en Sanne Bakker (R12-5, NP357)

Brampton, Ontario, Canada, 19 december 2003. Claire Elisabeth Alting Mees, dochter van Eric Adrian HWzn en Joanna Margareta Alting Mees - Wlodek (NP256)

Gehuwd:

Amsterdam, 23 december 2003. Barend Mathijs Eduard JRzn Mees (R13-13-1, NP355) en Leontien Mechteld Bekke, dochter van Albertus Johannes Gerardus Maria Bekke en Marguérite Marie Westenberg.

Zij trouwen op 8 mei in de Santa Maria Trastevere Kerk te Rome.

Barend is in opleiding als chirurg, Leontien is communicatie manager bij Pricewaterhouse Coopers.

Mexico, 13 maart 2004. Liora Tarrab en Simon Honigsblum. Liora is de dochter van Jacobo Tarrab en Yolanda Tarrab-Mees (G12-16).

Overleden:

Den Haag, 19 september 2003: Vera Emmy Marie Geertruida de Vos, geboren 5 juli 1909. Eerder gehuwd geweest met Henri Mees (R 11-20, NP358).

Den Haag, 9 oktober 2003. Henri Mees. (R 11-20, NP358), geboren 1 januari 1911. Eerder gehuwd geweest met Vera Emmy Marie Geertruida de Vos.

Den Haag, 2004. Mohri Rita Reddingius, geboren 8 maart 1911 Paramaribo. Gehuwd geweest met Frans Marinus Christiaan Pels Rijcken, weduwe van Petrus Focko Dorhout Mees (G11-13, NP271) sinds 1979.

Reeuwijk, 1 september 2004. Paulette Lambregts-Dorhout Mees (dochter van Petrus Berardus Dorhout Mees en Marlene Dorhout Mees - Rutten), geboren 29 juni 1961. Gehuwd met Michel Lambregts.

UITREIKING MEZENBEKER 2003

Al sinds 1975 heeft onze stichting de gewoonte om eens in de 2 jaar een wisselbeker uit te reiken aan een familielid met bijzondere cultureel of maatschappelijk ingezette talenten of speciale verdiensten voor onze Mezen Stichting. Peter is de initiatiefnemer geweest. Hij meende dat er wel eens iets bijzonders kon worden toegevoegd aan de gewone vergaderingen op de oude familiedagen. Wij waren zeer vereerd het mooie bekertje nu te mogen uitreiken aan de opvolgster van actrice Saskia Mees die hem twee jaar geleden kreeg.

Het is wel bijzonder dat we een familie hebben met zoveel cultureel actieve mensen, want er is telkens een ruime keuze. Dit keer werd onze blik weer getrokken naar de muziek, want er wordt veel door Mezen gemusiceerd. Volgens ons het meest intensief en professioneel en succesvol door de pianiste Reinild Mees, die bovendien nog Mezer is dan Mees, want haar vader en moeder heten allebei Mees! Mees, Mezer, Meest.

Bij zo'n uitreiking hoort ook een toelichting. Die is tot stand gekomen met behulp van haar ouders, zusje en het internet.

Reinild is geboren op 21 september 1954 in Velsen, als oudste dochter van Wouter en Dora Mees-Mees en kleindochter van twee muzikale grootmoeders.

Al heel jong, toen ze nét bij de toetsen kon, was zij al wég van de piano. Op 6 jarige leeftijd kreeg zij pianoles van de plaatselijke paedagoge en blokfluitles van de overbuurvrouw. Op de piano begeleidde ze de kinderen van de blokfluitles. Later had zij dwarsfluitles van Dirk Alma, 10 jaar lang.

Na de plaatselijke lerares naar Sas Bunge, eerst in Haarlem, later in Utrecht.

Zij ging naar de kinderkampen van de Vereniging voor Huismuziek en tijdens haar Gymnasium -beta -tijd naar de kampen van Jeugd en Muziek in Woudschoten en mee op reizen van het Nationaal Jeugdorkest. Ze speelde celesta in Polen en Wenen.

In Utrecht gaat Reinild musicologie studeren bij Professor Reeser en Professor Flothuis. Zij haalt haar kandidaats-examen en studeert tegelijkertijd bij Gérard van Blerk in Amsterdam voor het staatsexamen conservatorium. Dat examen haalt ze in 1980.

In die periode heeft zij geregeld les van Noël Lee in Parijs. Hoe dat zo kwam was deels toeval, maar ook eigen verdienste: Reinild was naar Tilburg gereisd om hem te horen spelen. Na afloop van het concert holde ze naar de trein terug naar huis en kwam plotseling tegenover hem te zitten. Daar werden de plannen gesmeed.

Reinilds veelzijdigheid bracht haar op vele plekken. Zij speelde op kerstconcerten in verpleegtehuizen, o.a. (bij Leen Mees, in de Maretak) en beleefde daar veel plezier aan.

Het begeleiden en coachen nam een hoge vlucht. Het waren vooral zangers en zangeressen met wie zij optrad. Door haar studie musicologie was ze thuis in de archieven en deed en doet zij nog veel voorbereidend werk en onderzoek naar bijzondere composities.

Op grote concoursen als het Koningin Elisabeth concours, het Hugo Wolf Wettbewerb, het vocalisten Concours in Den Bosch was zij officieel begeleidster en

vaak won zij daar prijzen voor begeleiding.

Zeven jaar woonde Reinild met haar gezin in München, bouwde er een netwerk op, gaf er concerten en kwam een paar jaar geleden met haar kinderen Philip en Quirine terug in Amsterdam. Nu heeft zij een mooie studio aan huis waar de zangers komen repeteren.

Reinild Mees

Als heel eigen initiatief richtte Reinild de Stichting voor het 20ste Eeuwse Lied op die als doel heeft de aandacht te bevorderen voor de grote liederenschat die de vorige eeuw heeft voortgebracht en om deze te behoeden voor de vergetelheid. Met zangers uit vele landen treedt zij op met programma's die de concerten ook een heel actuele vorm geven. Voor Channel Classics maakte zij cd's van complete lied-oeuvre's uit die periode.

Reinild Mees ontving op 15 juni uit handen van de Poolse Ambassadeur de "Honourable decoration for Merit to Polish Culture for the popularisation of Polish culture abroad, especially for the promotion of Szymanowski's works".

Op 20 juni volgde een feestelijk concert in de Nieuwe Kerk in Den Haag, waar zij de "Szymanowski Award" ontving van twee leden van de familie Szymanowski. Dit alles omdat Reinild als begeleidster van 4 zangers en zangeressen alle liederen van de 20e eeuwse componist Szymanowski heeft verzameld en opgenomen. Tijdens het concert hebben zij een selectie van de prachtige liederen uitgevoerd en is het eerste exemplaar van de CDbox (met 3 CD's) uitgereikt. In de volgende kroniek zal hierover een uitgebreider verslag met foto's volgen.

U kunt alles over haar huidige activiteiten, concerten en CD's, lezen op haar eigen website www.reinildmees.com. Reinild heeft onze Mezenbeker ruimschoots verdiend en ontvangt hem als blijk van waardering uit de Mezenfamilie. ■

DEEL II VAN DE ZEILREIS MET DE JUNO

van Jop en Suzanne Dutilh-Mees

Jop en Suzanne Dutilh vertrokken op 1 juni 2002 met hun zeilschip de Juno uit de Rotterdamse Veerhaven om met hun kinderen, Daan (4), Tom (3) en Gijs (1) een lang gekoesterde wens in vervulling te laten gaan. Het doel was om in een tijdsbestek van ruim veertien maanden een 'Rondje Atlantic' te zeilen. In de vorige kroniek kon U het eerste deel van hun reisverhaal lezen en lieten wij hen achter in november 2002 op de Canarische Eilanden waar zij zich voorbereiden voor hun Atlantische oversteek, hieronder kunt U lezen wat er daarna gebeurde met de Juno en haar bemanning.

De grote oversteek

Bijna een half jaar verder zijn we na ons vertrek uit Rotterdam als we ons voorbereiden in Las Palmas op de grote oversteek. Inmiddels hebben we er toch al heel wat zeemijlen opzitten maar dit voelt als de ultieme test. We besloten al ruim voor ons vertrek mee te doen met de ARC, de Atlantic Rally for Cruisers. Dit is een zeilrace waaraan jaarlijks ruim 200 zeilboten meedoen, deels in wedstrijdzeilverband deels als cruiserswedstrijd, allen met hetzelfde doel: het oversteeken van de Atlantische oceaan. De afstand van de oversteek bedraagt zo'n 2700 mijl en uit verhalen van voorgaande jaren weten we dat we moeten rekenen op een tijdsduur op zee van zo'n 20 dagen, alles uiteraard zeer afhankelijk van de (weers)omstandigheden. De engelse organisatie is perfect en in de laatste twee weken voor ons vertrek bereiden wij ons als een grote familie voor op het grote avontuur dat ons te wachten staat. Voor de oversteek wordt onze bemanning versterkt met Jops broer Willem en een goede zeilvriend van ons, Willem de Jong.

Het vertrek uit Las Palmas op zondagmiddag 24 november 2002 is een waar spektakel. Het is gebruik dat de schepen die vertrekken voor een oceaanoversteek door de 'achterblijvers' worden uitgeblazen. Maar als er in een keer ruim 200 schepen vertrekken kun je je wel voorstellen wat voor getoeter dat geeft. Lang konden we er helaas niet van genieten want na een uurtje of vier sloeg het weer om en kregen we een lelijke bui met flinke wind over ons heen. Met drie reven en een stormfok zaten we voor het eerst in maanden weer met de zeilpakken aan flink nat te worden. Ook binnen werden de stuwagekunsten van al het proviand voor 20 dagen zwaar op de proef gesteld. Op de eieren na, die in een klap alle 60 braken, bleek alles redelijk goed vast te zitten en kwamen we nog aardig de eerste nacht door... Na twee dagen raakt iedereen goed ingeslingerd en zijn we de eerste zeeziekte kwijt.

We raken gewend aan het oceaaneventje en verbazen ons over het gemak waarmee de kinderen alles oppakken. Doordat we versterkt zijn met twee bemanningsleden worden de nachtelijke uren verdeeld tussen de drie mannen aan boord waardoor Suzanne 's nachts buiten de wacht kan blijven. Voor de heren goed te doen, omdat je na drie uur actief zijn (in je korte broek onder de sterrenhemel staan) weer zes uur kunt slapen. Suzanne kan daardoor in haar gewone ritme blijven hetgeen prettig is gezien de inzet die het met name van haar vraagt

om de hele dag de kinderen in de gaten te houden en spelletjes te doen. Broer Willem Dutilh ontpopt zich tot een ware 'chef' aan boord. Tijdens de voorbereidingen in Las Palmas was hij door Suzanne al nauw betrokken bij de inkoop van al het eten. Een handig idee bleek dat we alvast al het eten per dag verdeelden in pakketjes. Zo had je in een greep alles voor die avond bij elkaar zonder in allerlei schappen te hoeven zoeken, hetgeen bij een constante rolling uiteraard geen pretje is. Als aanvulling op de meegebrachte proviand werd er volop gevist. Lange lijnen achter de boot met een zogenaamde lure (een plastic nepvisje) bracht menig wahoo, dorado of tonijn aan boord. Het vissen groeide uit tot een groot evenement aan boord. Iedere keer als we vangst hadden, was iedereen in rep en roer. Het was vaak niet gemakkelijk om in de constante deining de sterke vissen aan boord te krijgen. Wanneer dat uiteindelijk gelukt was moest er in de brandende zon een prachtig stukje fileerwerk aan te pas komen. Dit alles gebeurde steeds onder nauwkeurig toezicht en uitbundige toejuichingen van onze drie

matrozen, Daan, Tom en Gijs.

Een ander aspect waaraan we veel plezier beleefden was het Sinterklaasgebeuren. Het gaf een prachtige afleiding en menig avond werd de schoen gezet, luid schalden de Sintliederen over de oceaan. Gelukkig was er steeds weer een duik- of storm Piet die ons wist te vinden.. Op 5 december werd er zelfs een heuse zak met cadeautjes afgeleverd en via de email bereikten ons diverse gedichten.

De dagen glijden aan ons voorbij, we hebben vrij veel wind maar uit de goede hoek en schieten daardoor lekker op. Iedereen heeft z'n vaste taken aan boord, van navigatie tot kok, visfileerder en schooljuf tot afvalverwerker. Alles moet met de nodige improvisatie uitgevoerd worden en daar krijgen we steeds meer plezier in. Het wordt een kunst om ons afval zo klein mogelijk te maken (we bewaren immers al het niet-biologische afval tot aan de overkant), je precies op het juiste moment in te zeppen als er een regenbui aankomt (om te douchen), steeds weer een lekker maaltje te bereiden op een rollende boot en vooral om het met elkaar gezellig te hebben en te genieten. Want hoewel er natuurlijk voor iedereen

momenten zijn waarop je het even gehad hebt, is het voor ons allen een fantastische ervaring en daar willen we intens van genieten.

Woensdag 11 december 2002, 16 dagen nadat we vertrokken uit Las Palmas, klinkt er om even over half zes in de morgen lokale tijd een harde scheepshoorn. Aan boord slaan we elkaar onwennig op de schouders en joelen terug naar het finishschip dat we zojuist zijn gepasseerd. Het zit erop. We zijn er!!! We worden zeer hartelijk ontvangen met rumpunch en vers fruit en bellen met onze satelliettelefoon naar het thuisfront om te vertellen dat we er zijn. Tijdens de prijsuitreiking blijkt dat we derde zijn geworden in onze klasse en dat met de jongste deelnemer van de ARC aan boord, onze Gijs van inmiddels net 2 jaar wordt ten overstaan van een volle, uitgelaten zaal op het podium geroepen en kan later aan zijn vriendjes vertellen dat hij toch maar de oceaan heeft overgezeild...

'De overkant'

Na de oversteek breekt er een periode van intens genieten aan. We verkennen gedurende zo'n vier maanden vele Caribische eilanden, ankeren in de mooiste baaien, snorkelen hand in hand met onze jongens over schitterend koraalrif, zwemmen, zonnen, lezen en zeilen steeds een stukje verder. In de tussentijd draait het huishouden met drie kleine kinderen natuurlijk wel gewoon door. Dit vergt regelmatig de nodige inspanning, immers boodschappen doen zonder auto, wasjes draaien, water tanken, eten koken, schoonmaken, reparaties uitvoeren, voorlezen, schoolwerk doen en plannen maken voor de volgende dag. Verder zijn vele dingen inmiddels een routine geworden maar vergen wel veel kracht, we bedenken constructies om onze rubberboot eenvoudiger in – en uit het water te halen, de zonnetent te bevestigen, zeilen zelf te repareren en brood te bakken. We ontmoeten de leukste mensen, soms ook hele bijzondere types maar een ding is zeker, saaie mensen zijn het nooit die huis en haard achter zich gelaten hebben om hun heil te gaan zoeken aan boord van een zeilschip.

Begin april zetten we koers richting Cuba. We hebben lang getwijfeld of we dit land wel aan wilden doen omdat we er zoveel verschillende verhalen over hoorden. Maar juist daardoor intrigeerde het ons en leek het ons bij uitstek een geweldige kans om het Cuba van (nu nog) Fidel Castro op deze unieke manier te bezoeken. Hoewel alles anders was en werd dan we in de maanden in het Caraïbisch gebied inmiddels gewend waren, is het ons meer dan waard geweest. Wat een prachtig en bijzonder land. We zijn uiterst gastvrij ontvangen, waren wel een hele bezienswaardigheid als Nederlands zeilschip met drie kleine matrozen aan boord, maar hebben dat nooit als negatief ervaren. We waren graag langer dan een maand in Cuba gebleven waar juist ook onze kinderen erg onder de indruk waren van paard en wagens, de jaren '50 auto's, de emmers met kreeften die lokale vissers bij ons aan boord zetten en de vriendelijkheid van de Cubanen. Maar de tijd begon te dringen en we moesten verder.

De terugreis

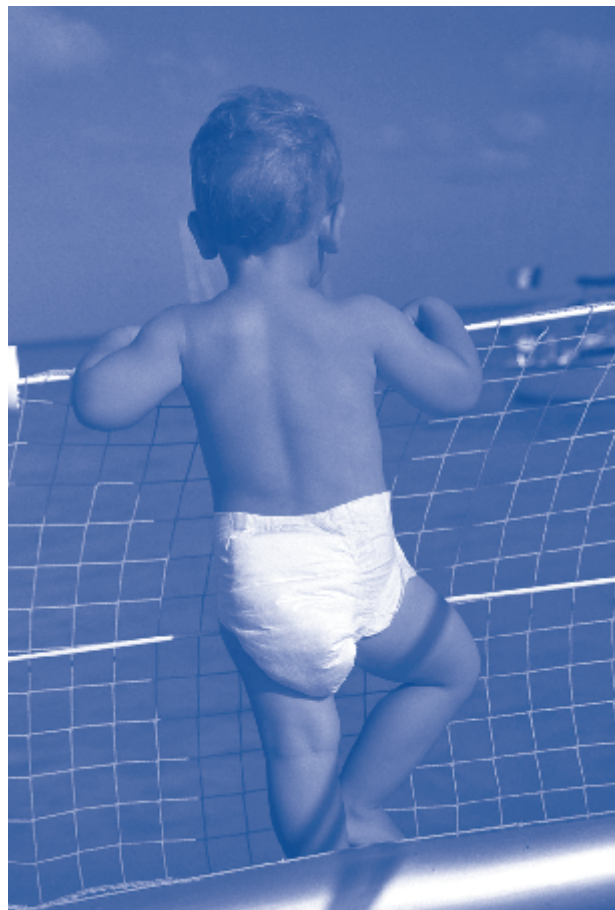
Via Florida (Miami) begonnen we aan onze eerste oversteek terug in mei, een tocht van 900 mijl, zo'n zes dagen zeilen zonder extra bemanning van Palm Beach

naar Bermuda. Zoals vele keren gedurende onze reis werden we ook hier opgezocht door goede vrienden van ons, hetgeen tot een warm onthaal leidde op de kade. Op Bermuda kwam Jops jongste broer Tom bij ons aan boord om mee te varen naar de Azoren. Deze oversteek van 12 dagen verliep zeer voorspoedig en we zagen vele dolfinen, walvissen, zeeschildpadden en ander zeeleven, aanzienlijk meer dan op de heenreis. We verbleven een maand op de Portugese eilandengroep, waar de ouders van Suzanne ons opzochten tot grote vreugde van hun (klein)kinderen! Een prachtige onontdekte archipel, rijk aan natuurschoon en wederom de vriendelijkheid zelve.

Eind juli lieten we ook deze eilandengroep achter ons om aan de laatste etappe van onze terugreis te beginnen. Zonder 'opstappers' zeilden we in 8 etmalen naar Zuid Engeland. Als onze automatische stuurinrichting het niet halverwege had begeven was dit waarschijnlijk de makkelijkste oversteek geweest. Helaas moesten we door deze onverwachte schade vele uurtjes met de hand sturen hetgeen met twee volwassenen en drie kleine kinderen best een opgave was. Gelukkig konden we het probleem na enkele dagen provisorisch herstellen waardoor vlak voor aankomst de spierpijn en vermoeidheid toch iets minder werd.

In Zuid Engeland werden we tegemoet gezeild door goede vrienden en zeilden we gezamenlijk met hen op terug naar het voor ons zo vertrouwde Rotterdam. We pikten nog een paar heerlijke zomerse weken mee van de warmste zomer aller tijden en arriveerden op 16 augustus 2003 weer in onze thuishaven. We werden groots ontvangen door familie en vrienden, een heuse spuitende

Gijs Dutilh

brandweerboot lag ons op te wachten midden op de rivier en microfoons werden onder onze neus geduwd toen we onze eerste voet weer aan wal zette. Het was even wennen, alle drukte en aandacht, maar wat een heerlijk gevoel om weer herenigd te zijn met onze familie en vrienden!

Terugblik

Wat kun je zeggen over de hele reis, zo'n half jaar na aankomst? Dat we ruim 15.000 zeemijl hebben afgelegd gedurende ruim veertien maanden. Dat we 6 Europese en 13 landen op het Amerikaanse continent bezocht hebben. Dat we in die 19 landen 205 havens aandeden en dat we meer dan 20 uur video en duizenden foto's maakten.

Veel mensen vragen of we het niet jammer vinden dat het voorbij is. Dat gevoel overheerst niet echt, wat we wel sterk hebben is een gevoel van voldoening. Het feit dat we na bijna 10 jaar meer of minder intensieve voorbereiding kunnen constateren dat vrijwel alle verwachtingen zijn uitgekomen zo niet ruimschoots overtroffen. We hebben van alles meegemaakt maar echte rampspoed is ons gelukkig bespaard gebleven. De verbandtrommel is ongeopend gebleven en de noodzender hangt nog ongebruikt aan de wand. De avond voordat we aankwamen zeiden we tegen elkaar: 'We hebben eruit gehaald wat erin zat' en voor zo'n eindconclusie kunnen we alleen maar dankbaar zijn.

En de jongens? We zijn benieuwd wat ze zich later zullen herinneren. Langzaam zullen werkelijke herinneringen en beelden door elkaar gaan lopen. We hebben van heel nabij alledrie de jongens een stukje ouder zien worden. Bijna dag voor dag en daarvan genoten. Daan is een echte schooljongen geworden en geniet inmiddels weer op school in groep 3 met vriendjes en vriendinnen. Tom was nog in de luiers toen we vertrokken maar heeft nu helemaal zijn plek gevonden op de kleuterschool. Toen

Daan, Tom en Gijs Dutilh

hij in maart jl. 5 jaar werd wilde hij als verjaardagsmaak graag patat met wahoo, welke 5-jarige (volwassene) kent deze vis überhaupt? En Gijs? Gijs wist toen we terugkwamen niet eens wat een huis was, voor hem was het leven aan boord alles wat hij zich kon herinneren. Toen wij weer onze intrek namen in ons huis aan de Voorschoterlaan (dat wij verhuurden) was hij voortdurend de weg kwijt...

Maar ook hij, hoe klein ook, heeft een stempel weten te drukken op het succes van de reis. En het effect op lange termijn..... De toekomst zal het leren.

Het 'gewone' leven heeft ons inmiddels weer in haar greep. We hebben weer een agenda en de kinderen gaan weer naar school. Wij zijn weer aan het werk, Suzanne werkt net als voor onze reis als directeur van een kinderdagverblijf in Rotterdam en Jop houdt zich bezig met projecten op logistiek gebied.

Tussendoor spieken we regelmatig tussen de vele foto's en filmfragmenten of we kijken terug in ons emailarchief waar de ruim duizend emails die we het afgelopen jaar van onze familie en vrienden ontvingen in worden bewaard. Dit avontuur is ten einde en het had niet mooier kunnen zijn. Het leven gaat verder en zal ons ongetwijfeld nog vele nieuwe uitdagingen bieden...

Jop en Suzanne Dutilh-Mees ■

Bemannings van onder de vijf...

Den Atlantische oversteek onder zeil lijkt steeds minder moeilijk te worden dankzij de ABC, de Atlantische Bure voor Plezierzeiljachten. Maar met drie bemanningsleden van onder de vijf... Kan dat?

Jop en Suzanne Dutilh uit Rotterdam zijn bijna zeker dat zij volmondig „ja“ kunnen zeggen. Hetgeen door hun drie zoontjes Daan (5), Tom (4) en Gijs (2) met luid gekrijs zal worden bevestigd. Alsd deze week of misschien begin volgende week hopen zij hun thuisaven van der de trap van hun vereniging 'De Maas' in Rotterdam te bereiken.

Hun 'thuis' gedurende de afgelopen 14 maanden was het zeewaardige jacht Luna waarmee de Dutilhs vorig jaar vertrokken richting Caribische Eilanden. Daar wachten de organisatoren van de Atlantische race de deelnemende jachten op om hen zo goed mogelijk voor de

■ V.l.n.r.: De drie broertjes Tom, Gijs en Daan met vader en moeder Jop en Suzanne Dutilh.

overzeesche oversteek voor te bereiden.

Dutilh: „Je staat dan wel met de andere deelnemers in contact, maar als er iets mis gaat ziektje, of je hebt nog je apparatuur, dan moet je

het toch voornamelijk zelf oplossen.“

Bij de oversteek heen en terug kregen Jop en Suzanne hulp van een extra bemanningslid. Maar weken lang zeilden zij ook alleen met de kinderen. „Het was soms heel vermoeiend“, gaf Su-

zanne toe. „want gedurende de dag, als de kinderen wakker waren en wilden spelen of vissen, moest diegene die 'naaktis wacht had gehad, dieb niet de jeugd bezighouden. En dan kun je niet even een dutje doen, want dat pikte de jongelui van niet.“

JOU
staathuysjournaal

BUITENLANDSE ZAKEN

door Quirijn Mees

Het is midden januari, het land ontwaakt uit de zomer siesta die gevolgd is op Kerstmis en Nieuwjaar, ook dit jaar zoals gebruikelijk hoofdzakelijk op het strand of aan de rand van het zwembad doorgebracht. Een goed moment om een begin te maken met ons “stukje voor de Mezenkroniek”, dat ik giet in de vorm van

EEN DAG UIT HET LEVEN VAN.....

Quirijn, Jacqueline, Cleo en Ludo Mees, sinds september 1999 wonende in Sydney, Australië.

06.00 uur

We zetten wel een wekker, maar het is eigenlijk nauwelijks nodig, want een concert van een Kookaburra-gezin is standaard entertainment op dit moment van de dag. Niets is heerlijker dan de grote schuifdeur naar het “deck” (houten plankier/“terras”) open te zetten, naar buiten te lopen, en de ontwakende “bush” in je op te nemen, elke ochtend weer adembenemend, de uit de vallei opstijgende, door de opkomende zon belichte ochtendnevel. We zijn gezegend met dit plekje, stil, een heerlijk uitzicht, over het Garigal national park, de heuvels, met in de diepte de glinsterend kronkelende baan van de Middle Harbour Creek. Vrijwel geen “bewoonde wereld” in ons gezichtsveld, en dit op 20 a 25 minuten ten noorden van het centrum van Sydney.

Maar goed, 6 uur dus. Dit klinkt tamelijk vroeg, maar is normaal, omdat Ludo (14, nu in Year 9) vrijwel iedere morgen voordat de eerste lessen beginnen wel een repetitie heeft met een van de muziekensembles van zijn school, het in het noordelijke Hornsby gelegen “Barker College”. (www.barker.nsw.edu.au).

Muziek op school

Geweldig, deze integratie van diverse activiteiten op muziek, sport en andere gebieden in de school en het schoolleven, typisch voor scholen in de angelsaksische culturen. Ludo speelt tenor saxofoon en drums. Afgelopen zaterdag hebben wij van de vorderingen van alle muziekensembles kennis kunnen nemen tijdens het jaarlijks terugkerende Barker-evenement “Symphony under the stars”, waarin de diverse groepen en orkesten die de school rijk is (in totaal zo’n 17, inclusief koren) enkele stukken ten gehore brengen. Het was een heerlijke zwoele zomeravond, picknick, fles wijn, mat & stoeltjes mee, en vanaf het licht glooiende grasveld genieten van de in de loop van de avond (met de senioriteit van de achtereenvolgende ensembles) toenemende kwaliteit van het op het openluchtpodium van de school gebodene. De individuele muzieklessen vinden ook plaats op school, tijdens schooluren, de school heeft contracten met diverse goede leraren.

Het is nog steeds 6 uur ! (Dit wordt wel een beetje een lang verhaal. Mocht de redactie besluiten het verhaal in te korten zullen wij U gaarne geheel kosteloos de onverkorte, ongekuiste versie toezenden – adres van de auteurs bij de redactie bekend).

Thee zetten, lunches voor de kinderen klaarmaken en inpakken, Ludo om 7 uur op het treinstationnetje van onze “suburb” Killara (een autorij van 10 minuten heen en terug), vanwaar hij de trein neemt naar Hornsby.

Uniform

Zorgen dat je uniform aan althans minimale eisen van verzorgdheid voldoet, want mogelijk staan de “prefects” van de school tussen station Hornsby en de school te controleren, en betrappt worden op bijvoorbeeld het dragen van de schooltrui als bovenste laag (d.w.z. zonder blazer), of het niet om hebben van je das kan je op een “Friday detention” (vrijdags nablijven) komen te staan.

Afstanden

Afstanden lijken vanuit Nederlands gezichtspunt natuurlijk lang. Elke dag 15 minuten in de auto om je kind bij de bushalte af te zetten en op te halen ?! Even heen en weer naar de balletles brengen 20 min., halen ook weer 20 min.? Het was ons in Zuid-Korea, de Philippijnen, en Duitsland al duidelijk geworden dat niet het buitenland maar Nederland de uitzondering is, met de bakker, de school en de sportclub op loop/fietsafstand. Onze fietsen zijn overigens te koop. Wel erg heuvelachtig ...

07.00 uur

Teruggekomen van het station zijn Cleo en Jacqueline inmiddels herrezen. Cleo (16, nu in Year 11 – volgend jaar eindexamen!!) moet om 8 uur naar de bus worden gebracht (eveneens ongeveer 10 minuten heen en weer) die haar naar haar school zal brengen, de Glenaeon Rudolf Steiner School (www.glenaeon.nsw.edu.au).

Glenaeon Rudolf Steiner School

Nogal een contrast met Barker, zoals het een echte Steiner school betaamt. De school is veel kleiner, (500 leerlingen, tegenover Barker’s 2200!), klaslokalen van de verschillende klassen zijn ondergebracht in afzonderlijke gebouwtjes, verspreid over het ruime, voornamelijk door oeroude eucalyptus bomen (“gum trees”) en struikgewas overschaduwde, tamelijk steil glooiende terrein van de school. Kleine verbindingspaadjes tussen de klassen, de administratie, het auditorium, en het is bijvoorbeeld een

Henk Mees, Quirijn Mees en Ludo Mees

hele “klim” van het onderaan het enige voor auto’s begaanbare kronkelende weggetje over het terrein gelegen auditorium terug naar de boven aan de openbare weg gelegen poort. Ook hier verscheidene orkesten, en ook de aandacht voor andere aspecten van kunst en

cultuur is groot – veel Shakespeare!

Het is heerlijk om te zien hoe zowel Cleo als Ludo met heel veel plezier naar school gaan, er leuke vrienden en vriendinnen hebben, en gemotiveerd zijn er het beste van te maken, kortom, “lekker in hun vel zitten”.!

08.00 uur

Ik zet Cleo dus bij de bus af, en rijdt meteen door naar de “leaders meeting” van onze kerk, om 8.30 uur. In december 2003 heb ik de leiding van het “music team” van de kerk (Northside Christian Life Centre - NCLC-www.northsideclc.org) overgenomen.

v.l.n.r. Veronica (echtgenote van neef Gerlof te Busselton), Matia (echtgenote van Harald), Quirijn, Henk, Gerlof, Harald en Melinda.

Kerk voor een nieuw millenium

NCLC is een van een - met name in de Angelsaksische wereld, maar ook daarbuiten en in Nederland! – groeiend aantal kerken die radicaal afrekenen met traditionele kerkvormen. Cultureel en maatschappelijk relevant en eigentijds, wil zij alle leeftijdsgroepen aanspreken. Een eigentijdse presentatie die gebruik maakt van alle denkbare moderne communicatiemiddelen en technieken, moderne muziek, een nadruk op contact met de medemens, en ook heel veel aandacht voor de jeugd. Het heeft ons er erg bij geholpen, God/Jezus/deHeilige Geest elke dag de centrale plaats in ons leven te gaan geven die Hij, zo zijn wij er hier de afgelopen jaren steeds sterker van overtuigd geraakt, moet hebben. De jeugdgroep komt elke woensdagavond bij ons thuis bijelkaar, en Cleo vervult daar inmiddels een leidende rol.

Het deel uitmaken van onze, nog kleine, kerkgemeenschap en de daaruit gegroeide nieuwe vriendschappen hebben er sterk toe bijgedragen dat wij ons hier nu zo thuis voelen dat wij hier willen blijven. We zijn “permo rezzo’s” (Ozzie slang voor “permanent residents”), en de kinderen worden waarschijnlijk in September Australisch Staatsburger (omdat zij hun Nederlandse paspoort kunnen behouden; voor Jacqueline en mijzelf geldt dit niet, wij zouden ons Nederlanderschap verliezen – en dat willen wij nu nog net niet).

Jacq en ik hebben vandaag allebei “vrij”. Wat betekent dit? Voor Jacq betekent dit, dat zij een dagje thuis werkt. Zij werkt als free lance consultant en doet dit op dit moment ongeveer drie dagen per week voor Dairy Farmers, de hoogst originele (J) naam voor de grootste zuivelgroep in het land. “Vrij” betekent voor mij: geen school. Ik ben in Februari begonnen met de opleiding “Contemporary Music and Worship Leading” op de School of Creative Arts van de Christian City Church, een van de grotere kerken met een vergelijkbare aanpak als de onze (www.ccc.org.au), dinsdag t/m vrijdag van 08.00 uur tot

13.30 uur. Hiermee geeft ik eindelijk een beetje formele theoretische ondergrond aan mijn muzikale bezigheden, en kan me daarnaast spiritueel verder verdiepen.

11.00 uur

Café Society:

Even een “strong latte” (Qui) en een “skim milk cappucino” (Jacq) gehaald bij Trish, de vrouwelijke helft van het Cambodjaanse echtpaar dat de gecombineerde warme bakker / supermarkt(je) / coffeeshop “up the road” exploiteert. Een wandelingetje van een kwartier (als we niet in een luie bui even het autootje pakken).

12.00 uur

Email checken en een paar telefoontjes doen, want de muziekactiviteiten gaan ook gewoon door. Mijn band “The Q Club” (www.theqclubsydney.com) doet op dit moment vooral prive en bedrijfsevenementen. Sinds kort repeteer ik ook met een nieuw vocaal a cappella quartet dat luistert naar de naam “Sway” (website binnenkort live).

16.00 uur

Cleo van de bus halen, een uurtje thuis, en dan door naar dansles – Dans is Cleo’s passie. Ze danst 3 middagen na school bij Atkinson’s Dance Academy. Er zijn hier diverse mogelijkheden voor jong en oud om zich op hobbybasis tot redelijk hoog niveau in de “performing arts” te bekwamen, en de vele jaarlijks over heel Australie gehouden “Eisteddfod’s” (langdurige concoursen) geven de gelegenheid aan de diverse dans- en muziek scholen, zich met elkaar te meten.

Ludo komt vanmiddag niet thuis, hij blijft op school, want hij heeft om 18.00 uur een basketballwedstrijd. Zijn schoolteam draait, buiten de scholencompetitie, ook mee in de Hornsby District competitie. Sport, in en buiten schoolverband, is BIG in Australie!

19.30 uur

Ludo en Cleo allebei thuis, dus gezellig met z’n vieren eten. Dat houden we tot vrijwel elke prijs vol. Klinkt misschien vanzelfsprekend in de oren van Nederlandse lezers, maar hier in Australie heeft de MacDonalddcultuur (“iedereen pakt wel wat als hij zin heeft”) ook in het gezinsleven duidelijk zijn intrede gedaan.

22.00 uur

De telefoon rinkelt: Rotterdam aan de lijn – moeder Machteld en vader Henk. Zeer regelmatig wordt lang met de diverse thuisfronten in Nederland gebeld – het kost allemaal niets meer, en zeker nu beide ouderparen net weer hier geweest zijn, en ons huis in nieuwe staat na ingrijpende verbouwing hebben gezien, kunnen zij zich bij alles wat wij vertellen een levendige voorstelling maken. Verder houdt de dagelijkse nieuwsbrief van de NRC die elke dag in mijn email brievenbus valt ons haarfijn op de hoogte van de gebeurtenissen in Nederland. Leve de telecommunicatie!

23.30 uur

De dag eindigt weer op het deck. Heerlijk. Windstil, de bush is nu rustig, op een enkele eenzame krekels na, en soms een zacht klapwiekend oversuizende vleermuis. De halvolle maan glinstert in het water van Middle Harbour Creek.... ■

OP EXPEDITIE IN CANADA

door Valentijn Mees

Op 28 mei 2003 vlieg ik naar Canada en maakte daar de reis van mijn leven. In tien weken trek ik van de oerbossen van British Columbia naar de uitgestrekte meren van Ontario. Onderweg reis ik door schitterende National Parks en ontmoet ik veel bijzondere mensen. Met Nature Trek Canada ga ik op expeditie naar Vancouver Island, waar ik een glimp te zien krijg van de geheimen van dit mysterieuze eiland. Het onderstaande verhaal is ontstaan uit stukjes die komen uit mijn reisdagboek.

De dag begint vroeg. In de stilte van de ochtend varen we weg uit de kleine haven van Alert Bay. Howard, een lokale gids uit Telegraph Cove, vergezelt ons op onze zoektocht naar grizzly beren in de fjorden van het vaste land. Het rimpelloze water weerspiegelt de ochtendzon en behalve het geluid van de boot is het helemaal stil.

De vorige ochtend zijn we met de Ferry vertrokken vanuit Vancouver naar Nanaimo. Via Camble River rijden we in noordoostelijke richting. In Port McNeill nemen we de Ferry naar Alert Bay, waar we onze tenten hebben opgezet. Als plotseling de boot tot stilstand komt en de motor afslaat kijkt iedereen verschrikt op. Howard wijst de horizon af. Nu zie ik het ook! Tegen het ochtend licht zijn duidelijk de rugvinnen van Orka's te zien en in de verte klinkt het typische geluid van luchtfontein.

Vanaf de Johnstone Strait varen we de fjorden van het vaste land in, richting Night Inlet, waar vermoedelijk grizzly beren aan het grazen zijn. Voordat de zalm migratie op gang komt wachten grizzly beren de zalm op bij de uitmonding van rivieren langs de kust. Langzaam varen we de baai in, tot de boot bijna vast ligt aan de grond. Gedurende twee dagen observeren we het gedrag van verschillende moeders met hun jongen die bij laag tij zich te goed doen aan schelpdieren. Lo Camps, onze expeditie gids, verbaast zich over de grote aantallen. Nog niet eerder zag hij op deze plek 11 grizzly beren en 2 zwarte beren in twee dagen tijd, en ik ook niet.

Op 4 juni steken we via logging roads binnendoor naar de westkust van Vancouver Island. "Here is where the adventure starts". Vanuit Gold River vliegen we per watervliegtuig naar Louie Bay waar we gedropt worden op Nootka Island. Captain James Cook zette hier in 1778 voor het eerst voet op British Columbiase bodem en ontmoette hier de Westkust Indianen.

Nu, 225 jaar later, bekapt met rugzakken trekken wij door dit ondoordringbaar oerwoud waar zwarte beren en wolven nog steeds hun thuis maken. Langs de kust trekken we over uitgestrekte stranden en rotsplateau's. Regelmatig spotten we in de branding zeeotters en grijze Walvissen. Friendly Cove, ongeveer 60 kilometer zuidwaarts, is ons eindpunt.

De eerste dagen zijn uitputtend en zwaar. De zon brand recht in het gezicht en het gewicht op je schouders maakt het haast onmogelijk om te klimmen over rotsen en te kruipen onder overhangende bomen. De tweede dag is de spierpijn bijna ondragelijk geworden. Maar de beloning is fantastisch. We slaan ons kamp op, op totaal verlaten stranden met als enig bewijs van leven de sporen van beren en wolven in het natte zand. Op de rotsen in de branding oogst ik de heerlijkste mosselen die ik ooit gegeten heb en de vis is zacht en graadloos. Nu begin ik te begrijpen waarom de westkust Indianen het hier zo goed

hadden!

De avondzon kleurt de Pacific oranje. En als de avond overgaat in de nacht en het vuur smeulend in elkaar zakt kruip ik lekker mijn tent in en val in slaap.

Op dag vijf van de expeditie, bij zonsopkomst, zitten twee grote zwarte beren nog geen 50 meter van ons kamp. Het enorme mannetje probeert het vrouwtje te paaien, maar krijgt een afstraffende klap in zijn gezicht. De wind staat gunstig en gelukkig hebben ze ons niet in de gaten. Anders hadden ze in de nacht al voor veel schade kunnen zorgen. Verder op mijn reis ga ik alleen tochten maken in de Rocky Mountains waar ik op mijzelf aangewezen zal zijn. In het geval ik toch oog in oog kom te staan met een beer moet ik goed weten wat ik moet doen. Ik vraag Lo daarom om advies:

Beren zijn gemaksdieren. Ze gebruiken dezelfde trails en paden als mensen. In het geval je een beer tegenkomt is de beer vaak verrast. Door te praten kan een beer je lokaliseren en zal hij niet bij je in de buurt komen. In veel winkels kun je beerbelletjes kopen, maar die werken vaak averechts. Beren raken nieuwsgierig en gaan juist op onderzoek uit. Berenspray, ofwel pepperspray is ook geen goede oplossing. Het werkt alleen van dichtbij en als de wind verkeerd staat krijg je er zelf ook last van. Bovendien geeft het een vals gevoel van veiligheid.

Als je toch een beer tegen komt loop dan langzaam achteruit, praat luid op een rustige toon, steek je handen in de lucht en maak je groot. Blijf rustig en ren nooit weg! Kijk hem nooit in de ogen! Dit kan een beer opvatten als een bedreiging. Hopelijk gaat hij weg...

Mocht de beer toch de aanval doorzetten doe dan het volgende: ga als dood op je buik op de grond liggen. Spreidt je benen zodat de beer je zo moeilijker op de rug kan draaien. Bescherm je nek met je handen en hoop er het beste van... Je verwondingen kunnen ernstig zijn, maar je kan het tenminste overleven.

Met dit advies zet ik mijn reis voort in de richting van nieuwe avonturen en ontmoetingen.

Op bezoek bij Mienke Mees

Vanuit Global Village loop ik via Robson Street Stanley Park in. Het is heet en het asfalt lijkt te verdampen in de horizon. Het weer is dan ook het gesprek van de dag lijkt wel. Sinds ik in Canada ben heeft het nog niet geregend, iets wat ik niet verwacht heb. Men spreekt hier zelfs van record temperaturen. En dat is ook wel te zien. Het park is gevuld met wandelaars, joggers, mountainbikers, en skaters. Ook het strand net buiten Down Town ligt vol met mensen die de verkoeling opzoeken.

Aan de andere kant van Stanley Park loop ik via de Lion Gate Bridge West Vancouver in. Bij de London Drug Store ontmoet ik Mienke Mees waarmee ik vandaag heb afgesproken. Het is voor het eerst dat Mienke en ik elkaar ontmoeten. De ontmoeting is zeer gezellig en spontaan. Die middag zitten Mienke en ik gezellig in de tuin. Mienke vertelt van alles over de ins en outs van het leven in Canada. Mijn bezoek blijft zelfs niet onopgemerkt door de buurvrouw die druk in de weer is met het aanleggen van haar nieuwe tuin. Als Mienke haar vertelt dat ik uit Nederland kom, word ik uitgenodigd om eens bij hen te komen eten zodat ik ook haar kinderen kan ontmoeten. Natuurlijk neem ik deze uitnodiging aan. Dit bewijst de ongelooflijke gastvrijheid die ik tot nu toe al

mijn hele reis ontvangen heb.

Tijdens het eten stelt Mieneke voor om in het weekend naar Marten te gaan in Egmont. Want Ambrose, de zoon van Marten is jarig geweest. Dat lijkt mij een ontzettend leuk idee.

Na het eten zeg ik gedag en wandel weer via Stanley Park Down Town binnen.

Het is 05.00 uur (een paar dagen later, red.) wanneer ik uitcheck en het hostel verlaat. De zon is al op maar de straten nog totaal verlaten. Vancouver draait zich nog een keer op z'n andere zij als ik op de kruising van Georgia en Grandville een taxi aanhoud. De chauffeur, waarschijnlijk een Indiër, met een mooie tulband vraagt vriendelijk waar ik heen moet. Als de meter begint te lopen, kijk ik nog een paar keer de lege straten in en verlaat de stad richting het huis van Mieneke, die mij al staat op te wachten. Met de auto rijden we naar Horseshoe Bay waar we de eerste ferry pakken naar Landale. Vanaf hier is en nog een paar uur rijden naar de Bake Shop in Egmont.

Tijdens de rit slaat de moeheid toe. De nacht was kort en ik heb maar twee uur geslapen. Een vriendin van Anna was jarig en had mij ook uitgenodigd om te komen. Het feestje is tot diep in de nacht door gegaan. Onderweg probeer ik wat te lezen, maar m'n concentratie is niet scherp genoeg en mijn blik dwaalt steeds af naar buiten. Ondertussen vertelt Mieneke dat het leuk zou zijn om naar de Skookumchuck Narrows te gaan dat niet ver van Martens huis is. Hier komen surfers om te surfen op de beroemde White Waves. Naarmate het tij hoger wordt ontstaat er een stuwing van zeewater die grote golven veroorzaken in de Inlet.

Als Mieneke de weg afslaat zie ik het uithangbord al staan. "The Green Rosette". De Bake shop is net zichtbaar door de bomen. Het bordje "MEES" is dan ook het eerste bewijs dat we bij familie aangekomen moeten zijn.

De geur van vers gebakken brood en muffins komt ons tegemoet als we de Bake Shop binnen gaan. Marten en Linn zijn druk bezig met het bedienen van klanten als ze ons zien aankomen.

Mieneke laat hen de taart zien die ze heeft meegebracht voor Ambrose, die jarig is geweest. Deze is speciaal gemaakt voor de verjaardag van Ambrose.

Als we het pad oplopen richting het huis, komen Ambrose en Uriah ons tegemoet met de honden. De omgeving is hier fantastisch, het bos gaat hier werkelijk over in oerwoud en het huis dat Marten zelf heeft gebouwd, is werkelijk een kunstwerk.

Wanneer de jongen de kinderen van de bezoekers beginnen nat te spuiten is het tijd voor een frisse duik in het meer. En dat sla ik niet af. Mieneke vertelde onderweg al dat achter het huis een prachtig meer ligt. En daar hoef ik dan ook geen woord aan toe te voegen. Het meer achter het huis is als een paradijs op aarde. Het water is kristal helder en ligt midden in de dichte bossen waar verder niemand in de buurt woont. Vanaf de kleine steiger die Marten heeft aangelegd, springen we met z'n drieën het water in ook de honden hebben de grootste lol.

Die namiddag begint het voor het eerst te regenen sinds mijn aankomst in Canada. Die avond begint het voor mijn gevoel flink te gieten maar voor Canadese begrippen is dit maar een klein buitje. Samen met Ambrose en Uriah slaap ik onder het afdak buiten op het balkon terwijl de bliksem een prachtige voorstelling weggeeft.

De volgende ochtend word ik al vroeg gewekt door Mieneke. In alle stilte, terwijl de jongens nog liggen te slapen, neem ik afscheid van ze. Het is jammer om nu al weer terug te moeten. Bij de Bake shop neem ik afscheid van Marten en Linn die er al weer klaar staan om de vroege vogels van dienst te zijn. Terwijl we het pad afrijden hoop ik zeker dat ik hier nog wel eens terugkom.

Op de terugweg halen we op het nippertje de ferry richting Horseshoe Bay. We zijn een van de laatsten die de boot oprijden. Omdat het morgen Canada Day is begeeft iedereen zich naar de stad waar deze nationale feestdag gehouden wordt. En voor mij betekent dit de laatste dag in Vancouver. Na Canada Day vertrek ik met Anna naar Kamloops.

Terug in West Vancouver kopen Mieneke en ik bij een Organic Food Store, wat wij biologisch zouden noemen, lekkere verse Chinook Zalm. Voor mijn moeder koop ik hier ook een lekkere zalmpaté in een houten doosje versierd met native tekeningen.

Na het eten neem ik ook afscheid van Mieneke. Ik bedank haar voor alle goede zorgen en gezelligheid want dit had ik absoluut niet willen missen. Ik pak mijn backpack weer op en zwaai nog wat na.... and I'm alone again..... ■

in memoriam

HENRI MEES

1 JANUARI 1911 - 9 OKTOBER 2003

Onze vader, Henri Mees, werd geboren op 1 januari, 1911, te Zeist. Samen met zijn zusjes, Nan en Lola, groeide hij op, omgeven door de vele dieren die zijn vader erop nahield en de prachtige bosrijke natuur van die streek. Al van jongsaf aan had Hansje, zoals hij toen nog werd genoemd, er een flair voor met dieren om te gaan. Hij was zich bewust van hun geluiden en aanwezigheid, waar anderen daar totaal aan voorbij gingen, en hij wist de verschillende dieren alleen al aan hun roep feilloos te identificeren. Wij, zijn kinderen, hebben heel veel daaromtrent van hem geleerd.

Na het gymnasium ging Hans in Leiden rechten studeren. Hij was enigszins een "einzelfanger", maakte wel een paar vrienden voor het leven, maar paste niet echt bij de doorsnee corps-leden. Hij hield dan ook geen prettige herinneringen over aan zijn studietijd. Wel heerlijke herinneringen hield hij over aan de prachtige reizen die hij met zijn neef Ben (Mees) maakte.

Na zijn studie, vond hij een baan bij de rechtbank in Amsterdam. Via Lola, leerde hij Vera de Vos kennen, onze moeder, en na een korte romance traden zij in het huwelijk. De oorlog was ondertussen uitgebroken en door de Duitse onderdrukking, ontstond er uiteraard een vorm van verzet. Toen mijn vader dan ook benaderd werd door de Joodse organisatie van Amsterdam om verzetskrantjes te verspreiden, heeft hij dat verzoek ingewilligd. Maar

toen hij, na dit meerdere malen gedaan te hebben, zo'n krantje een keer las, zei hij heel karakteristiek: "voor die onzin waag ik mijn leven niet", en hij bood aan de liaison-officer te worden die, officieel verbonden aan de Amsterdamse rechtbank kon onderhandelen met de Duitse bezetters over de rechten van de Joden die in het begin van de oorlog nog te regelen vielen. Hij sprak vloeiend en accentloos Duits en werd zowel bij de Nederlandse als de Duitse autoriteiten en de Joodse organisatie volledig vertrouwd als gentleman, op wie ze konden bouwen.

Op deze manier heeft hij heel veel kunnen doen voor de Joodse gemeenschap, en na de oorlog heeft hij dan ook van de burgemeester van Amsterdam, de heer Cohen, een oorkonde gekregen, begeleid van een uitgebreide dankbrief. Dat was voor hem een veelbetekenende en bevredigende ervaring.

Naarmate de oorlog langer voortduurde werd het leven steeds moeilijker. Voedsel werd schaars en ik herinner me de verhalen over het fourageren in de polders. Op een fiets zonder banden proberen over het IJ te komen, als er al een pontje was dat voer, om dan zilver en kristal in te ruilen voor een mudje aardappels. Die moesten dan op een piepklein comfortje, vrijwel zonder brandstof of lucifers gekookt worden. Een hels karwei!

Gelukkig had mijn vader uit zijn studietijd een goede vriend, Diederik, die verwant was aan heren-boeren in de Wieringermeerpolder. Toen de Duitsers begonnen alle mannen tussen de 18 en 60 jaar op te pakken om ze naar de fabrieken in Duitsland te sturen, besloten Diederik en Henri om onder te duiken, en wel in de Wieringermeerpolder. Ze werden verstopt en liefderijk verzorgd in de hooizolder, ook werden voedselpakketten naar mijn moeder in Amsterdam gestuurd. Deze fantastische mensen zijn altijd dierbare vrienden gebleven. Iedere Kerst ging er een prachtig cadeau naar de Wieringermeer. Een teken van erkentelijkheid. Zo was onze vader. Heel trouw en loyaal.

Na de oorlog verhuisde het gezin naar Den Haag. Mijn vader was juridisch adviseur bij de KLM geworden. Landingsrechten was zijn specialiteit. Om die te bemachtigen reisde hij heel veel, en onderhield hij goede relaties met buitenlandse diplomaten. Onze vader en moeder waren dan ook actieve participanten in het Haagse uitgaans-circuit.

Hij was geknipt voor deze taak. Charmant, knap, voorkomend, diplomatiek en met het volhoudingsvermogen van een terrier, kreeg hij persoonlijk het voor elkaar door het IJzeren gordijn te breken, en na 8 jaar onderhandelen, de Polen-lijn te openen. Warschau.het

werd een goudmijn. Uit erkentelijkheid hiervoor werd hem de onderscheiding, Officier in de Orde van Orange Nassau, uitgereikt.

Onze vader was een geweldig raconteur, met een verbazingwekkende fantasie. Hij vertelde ons, zijn drie kleine dochtertjes de dolste verhalen. Deze gave, fascinerend te kunnen vertellen, werd algemeen bewonderd. Eens zei een collega van hem, een beetje jaloers, : "Man, hoe krijg je dat toch voor elkaar? Als jij vertelt, dan hangen je vrouw en kinderen aan je lippen.

Dat lukt mij niet."

Henri Mees

Wij, de dochters, waren in zekere zin zijn hobby. We hadden de zekerheid dat zowel pappa als mamma 100% achter ons stonden. Als wij iets graag wilden, en hij kon het voor ons regelen, dan deed hij dat. Beide waren heel zorgzaam.

Met onze moeder had hij een bijzonder sterke psychische band. Er waren echter van zijn kant ook irritaties, die er uiteindelijk toe leidden dat hun wegen zich scheidden, na 30 jaar huwelijk.

Mijn vader verbond zich hierna met Idonea Nass. Samen creeerden zij hun eigen paradijsje. Ze reisden veel en vulden elkaar goed aan. Idonea had een passie voor paarden en paardrijden. Ook de kleinkinderen Talita en Nicole mochten van hem aan deze heerlijke sport deelnemen, en hij

verwende ze met lessen en verdere uitjes.

Al van jongs af aan een ware levensgenieter, hield hij van goed gezelschap, heerlijk eten en fotograferen. Een minder bekend feit is dat onze vader altijd gefascineerd was door de Bijbel, hij speelde zelfs met de gedachte Theologie te studeren. Hij schreef een boek dat een geheel andere zienswijze gaf aan de interpretatie van de Bijbel. Hij wees op heel juridische wijze op wat er letterlijk in de bijbel staat, en hoe dit door deze en gene geïnterpreteerd wordt op de wijze die in hun geloofsweld het beste uitkomt. Ofschoon interessant, vonden de uitgevers dit toch te controversieel om het uit te geven.

Na nogmaals een samenzijn van 30 jaar, verloor hij zijn geliefde partner. En nu, recentelijk, op de leeftijd van 92 jaar, verloren wij hem. Hij was een controversieel man, die zeer gemengde gevoelens bij mensen kon oproepen. Al met al een markante persoonlijkheid. Wij zullen hem missen. ■

